

»Saj ni bilo to res. To je laž, jaz že ne verjamem...«

Kakor užaljena je bila Zdenka.

»Da ni bilo res? ... Le čakaj me, Lojzka! Ničveč te ne bom imela rada, če mi ne boš verjela. Ta povest se je res zgodila.«

Katinka si je poravnala mehke valčke lās in je nagnila glavo k Zdenki.

»Jaz tudi še nekaj vem; a to je drugačna povest kakor tvoja in Maričina. — V tistih časih je bil človek, ki je hotel v Indijo Koromandijo. To je dežela pod nami in je čudovita. Ta človek si je želel v to deželo in je res prišel v njo. Šel je po gozdu in je prišel do prepada. Izpodrsnilo mu je in je zdrčal v brezdno. Tu se mu je odprl nov svet: zlate, smehljajoče pokrajine, daljna polja, sinje, z medom preobložene goré; s klobasami okrašena drevesa in mlečne reke, vinski studenci: vse kakor naslikano. In ta človek je šel in je jedel in je pil. Nato je pa splezal nazaj na zemljo. Vsi njegovi znanci so medtem pomrli. Sto let je bil v Indiji Koromandiji. Tako hitro mu je minul čas.«

»To je tudi lepa povest!« so hvalile sestrice Katinko.

»Kaj ne, da lepa? ... O, in še veliko jih vem...«

Cilka jo je pogledala ostro.

»Misliš, da veš samo ti? ... Vse vemo: Lojzička in Metka in vse...«

Pogovarjale so se te čenčice naprej in naprej. Njihova lica so se smehljala in rdela in oči gorele...

Cvetinomiški.

Poletno jutro.

Ptički oznanjajo dan,
vzhod se že rdeče žari;
pri cerkvi oglašja se zvon
in delavce pridne budi.

Kak se vrhovi blesté,
megle iz dolov bežé;
odpirajo duri se hiš,
na delo, kdor more, hiti.

Kozaček.

Mladi ranocelnik.